

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/39/2025
Identifikačné číslo spisu: 6120404905
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6120404905.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, Bratislava, Bratislava, Jakubovo námestie 2564/14, IČO: 17310598, zastúpeného advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s.r.o., Bratislava, Na Hrebienu 5433/40, IČO: 36677175, proti žalovanej obchodnej spoločnosti NANA s.r.o., Brezno, Švermova 7, IČO: 36048721, zastúpenej advokátom JUDr. Marianom Holým, Brezno, Boženy Němcovej 1/A, o zaplatenie 152,40 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 16Ca/20/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. októbra 2024 sp. zn. 16Co/57/2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. októbra 2024, sp. zn. 16Co/57/2024 v napadnutých výrokoch I. a III. zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

II. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ca/20/2020 z 03. februára 2025 zrušuje.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom 16Ca/20/2020 sp. zn. 16Ca/20/2020 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 25,80 eura s príslušenstvom v súdom určenej lehote (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 66 % v súdom určenej lehote (výrok III.). Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 152,40 eura s príslušenstvom titulom primeranej odmeny za vykonávanie verejného prenosu zaznamenaných výkonov zvukových a audiovizuálnych záznamov prostredníctvom technického zariadenia nachádzajúceho sa v priestoroch prevádzky žalovanej. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 143 ods. 1, 2, § 145 ods. 2 písm. f), § 165 ods. 1, § 169 ods. 4, § 27 ods. 1, 2, § 99 ods. 1, 2, § 110, § 119 zákona č. 185/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“) a § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa občianskym združením fyzických a právnických osôb, ktoré vykonáva ochranu práv

zastupovaných subjektov v rozsahu a na základe oprávnenia vydaného Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv súvisiacich s autorským právom a žalovaná je podnikateľom, ktorá prevádzkuje reštauráciu s kaviarňou „Reštaurácia Omega“. Z kontrolnej činnosti žalobkyňa zistila, že v priestoroch žalovanej disponovala technickým zariadením, prostredníctvom ktorého dochádzalo k vykonávaniu verejného prenosu zaznamenaných výkonov zvukových záznamov, audiovizuálnych záznamov. Podľa žalobkyne si žalovaná nesplnila svoju povinnosť uhradiť primeranú odmenu 152,40 eura. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade reštaurácie žalobkyňa náležite nepreukázala, že sa v priestoroch reštaurácie v roku 2019 nejaký televízny prijímač nachádzal; skutočnosť, že žalovaná vykonáva verejný prenos zaznamenaných výkonov a zvukových záznamov vyplýva iba z tvrdenia, že v priestoroch prevádzky reštaurácie bolo kontrolnou činnosťou zistené, že disponuje technickými zariadeniami. Súd prvej inštancie nepovažoval preto žalobný návrh v časti o zaplatenie 100,80 eura za dôvodný a žalobu v časti nároku týkajúceho sa reštaurácie pre neunesenie dôkazného bremena zamietol. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie 51,60 eura na primeranú odmenu za prevádzku kaviarne za žalované obdobie, prvoinštančný súd zohľadnil primeranosť takejto odmeny v súvislosti so špecifickými podmienkami prevádzkových hodín tohto zariadenia, ktorá je v prevádzke len počas kultúrnych podujatí v Dome kultúry Brezno; vychádzal z toho, že otváracie hodiny uvedenej prevádzky sú len v týždni od štvrtka do nedele, v ostatné dni je kaviareň zatvorená aj v mesiacoch júl a august, pretože takéto podujatia sa v uvedených priestoroch a v uvedenom čase nekonajú. Súd prvej inštancie za primeranú odmenu považoval polovicu z uplatnenej sumy t. j. 25,80 eura a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) podľa pomeru úspechu vo veci.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. mája 2025 sp. zn. 18Co/45/2024 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a vo zvyšku ho ponechal nedotknutým. Odvolací súd uznal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti v celom rozsahu za správny, keď konštatoval, že len samotná skutočnosť, že žalobkyňa nemala so žalovanou uzavretú žiadnu licenčnú zmluvu, nie je dôvodom na to, aby sa primeraná odmena súdom nemohla posúdiť. Prihliadol na špecifiká prípadu, konkrétne na rozsah otváracích hodín žalovanej a dôvodne rozsah odmeny krátil o 50 % pri voľnej úvahe o výške krátenej odmeny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Váda zmätočnosti spočíva v tom, že rozsudky súdov nižších inštancií sú arbitrárne, pretože sa v nich zaoberali skúmaním otázky, ktorou sa mal zaoberať súd v inom konaní, t. j. zaoberali sa výhradami žalovanej k primeranosti sadziieb, pričom nikto nikdy žalovanú nenútil verejný prenos vykonávať a žalovaná sa nikdy neuchádzala o určenie obsahu licenčnej zmluvy podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona, preto súdy de facto znížením výšky bezdôvodného obohatenia dodatočne ospravedlňujú neoprávnené konanie žalovanej, ktorá nevyvinula potrebnú kontraktačnú a eventuálne žalobnú iniciatívu a priamo zasahujú do práv zastupovaných subjektov, ktoré majú právo sa rozhodnúť, za akých ekonomických podmienok udelia súhlas na použitie umeleckého výkonu, audiozáznamu a audiovizuálneho záznamu. Odvolací súd v rozsudku nedal odpovede na všetky nastolené právne otázky v odvolaní, keď sa obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale nevysporiadal sa so zásadnými námietkami právneho posúdenia v podanom odvolaní. Odvolací súd neposkytol presvedčivú odpoveď na argument žalobkyne, že v konaní o určovaní výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúcim sadzobníkom odmien organizácie kolektívnej správy práv, podľa ktorého uhrádzali licenčné odmeny ostatní používatelia v rozhodnom čase, a nie prihliadanie na námietky, ktoré mohla žalovaná predostrieť v rámci rokovania o licenčnej zmluve, o čo sa sama pripravila, ako aj na skutočnosť, že predmety ochrany boli použité bez toho, aby žalovaná mala uzatvorenú licenčnú zmluvu.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolateľka v podstate opakuje svoju právnu argumentáciu, ktorou odôvodňovala svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšku v konaní pred súdmi nižších inštancií. Skutočnosť, že sa súd nevysporiadal pri rozhodovaní s každým argumentom strany sporu nemožno považovať za nedostatky odôvodnenia rozhodnutia. Doplnila, že

odvolací súd sa zjavne zameral len na tú skutkovú a právnu argumentáciu, ktorú považoval pre rozhodnutie vo veci za relevantnú. Žiadala dovolanie odmietnuť ako neprípustné, príp. ho ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a považuje ho v celom rozsahu za správny, vychádzajúci z riadne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého súd prvej inštancie vyvodil aj správne právne závery - môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody; odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

11. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej

ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejmá z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

12. Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

13. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v súvislosti so zásadnými námietkami nesprávneho právneho posúdenia veci v podanom odvolaní; prijaté závery odvolacieho súdu fakticky hodnotí ako arbitrárne, nakoľko odôvodnenie nedalo odpoveď na jej kľúčové argumenty.

14. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ohľadom hmotnoprávnej námietky žalobkyne, že prvoinštančný súd sa zaoberal skúmaním otázky, ktorou sa mal zaoberať súd v inom konaní, t. j. zaoberal sa výhradami žalovanej k primeranosti sadziieb, založenej na argumente, že „V zmysle ustanovenia § 165 ods. 1 Autorského zákona je organizácia kolektívnej správy povinná v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá o to prejaví záujem rokovania o uzavretí rôznych typov zmlúv. V prípade, ak by žalovaná ešte pred použitím predmetov ochrany, ktoré chráni žalobkyňa, prejavila záujem o rokovania so žalobkyňou, v rámci ktorých by uviedla jednotlivé špecifiká svojich prevádzok, žalobkyňa by bola povinná špecifiká týchto prevádzok zohľadniť pri určovaní výšky primeranej odmeny pre Žalovaného. Žalovaná však neprejavila záujem o rokovania ohľadom uzavretia zmluvy, ktorá by okrem iného obsahovala aj výšku primeranej odmeny so žalobkyňou pred otvorením svojich prevádzok, ale predmety ochrany začala používať priamo, stala sa ich používateľom a z tohto dôvodu bola povinná uhradiť primeranú odmenu organizácii kolektívnej správy, ktorá dané predmety ochrany chráni." - nevyplýva žiadne konštatovanie.

15. Odvolací súd na margo zásadného argumentu, že rozhodujúcim v konaní je, že žalovaná ako prevádzkovateľ kaviarne Kino - U. použila predmety ochrany bez toho, aby mala uzavretú licenčnú zmluvu, odpovedal lapidárnou tézou, že „len samotná skutočnosť, že žalobkyňa nemala so žalovanou uzavretú žiadnu licenčnú zmluvu, nie je dôvodom na to, aby sa primeraná odmena súdom nemohla posúdiť." Preto legitímna výčitka dovolateľky smerovala k tomu, že odvolací súd neuviedol žiadne bližšie odôvodnenie, resp. úvahy, pre ktoré sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že súd v konaní, v ktorom sa organizácia kolektívnej správy domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona môže posudzovať aj primeranosť odmeny za verejný prenos, pričom z ustanovení Autorského zákona jednoznačne vyplýva, že takáto moderácia zo strany súdu by mohla byť prípustná jedine v tom prípade, ktorý predpokladá ustanovenie § 165 Autorského zákona. Odvolací súd teda žiadnym spôsobom nedal odpoveď na zásadný argument žalobkyne, podľa ktorého má byť posudzovanie primeranosti odmeny za verejný prenos predmetom iného súdneho konania, ktoré mala a mohla iniciovať práve žalovaná podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona, t. j. po tom, čo by najprv prejavila záujem uzatvoriť licenčnú zmluvu.

16. Odvolací súd ďalej citoval z iného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/17/2021, s ktorého dôvodmi v bode 32. odôvodnenia sa stotožnil: „Pokiaľ v konaní bola spochybnená len výška a primeranosť odmeny, vzhľadom na konkrétne zásadné námietky vyplývajúce z osobitosti a špecifik prevádzok, týmito skutočnosťami sa súd pri rozhodnutí o primeranosti poplatkov vyplývajúcich zo sadzovníka musí podrobne zaoberať a zvažovať ich tak, aby odmena bola skutočne primeraná konkrétnym okolnostiam a špecifikám konkrétne prípadu." Dovolací súd má vážne výhrady

voči takému prístupu odvolacieho súdu, ktorý na konkrétne odvolacie námietky reaguje analógiou z iného rozhodnutia súdu tej istej inštalácie (a nie napr. z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít), ktorou ani nie sú vyčerpané všetky zásadné odvolacie námietky.

17. V tejto súvislosti a na okraj možno rezumovať aj to, že odôvodnenie odvolacieho súdu, ktoré sa opiera o voľnú úvahu pri skrátení výšky odmeny o 50 % a to so zreteľom na špecifiká prípadu (rozsah otváracích hodín), je postavené na nepresvedčivých hypotézach, nakoľko voľná úvaha súdu nevychádza zo žiadnej konkrétnej analýzy a je ipso facto v rozpore so zmyslom kolektívnej správy práv. Z uvedeného je zrejmé, že súdy nižších inštalácií v otázke určenia výšky bezdôvodného obohatenia síce vychádzali zo sadzovníka žalobkyne ako meradla obvyklej licenčnej odmeny v čase neoprávneného zásahu do práv subjektov zastupovaných žalobkyňou, avšak zároveň sa dopustili svojvoľného hodnotenia a postupu, keď posudzovali aj primeranosť sadzovníkom stanovených odmien, bez toho, aby dostatočne vzali do úvahy skutočnosti namietané žalobkyňou.

18. Keďže odvolací súd nezaújal k otázkam urobeným súčasťou odvolania, buď žiadne, alebo iba neúplné stanovisko, dovolaciemu súdu nezostalo prijať iný záver než ten, že došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd nepoužil postup daný v § 387 ods. 3 CSP, čím sa dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces chráneného nielen článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (5Cdo/204/2011, 4Cdo/120/2019). Za tejto situácie dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa s rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalobkyne týkajúcimi sa možnosťami moderácie výšky bezdôvodného obohatenia v konkrétnych okolnostiach sporu nevysporiadal v požadovanom rozsahu. Vyššie menované argumenty žalobkyne sú podstatné a relevantné do tej miery, že majú vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň sú takej povahy, že v prípade ich opodstatnenosti (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) nie je vylúčené, že by mohli a priori priniesť priaznivejšie rozhodnutie.

19. Keďže dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Náprava zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP), nakoľko to bol odvolací súd, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti.

20. Odvolací súd v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení nemôže chýbať žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, ktoré odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posúdi a náležite vyhodnotí. Rozhodnutie odvolacieho súdu musí obsahovať náležitosti uvedené v § 393 CSP, musí byť logické a presvedčivé. Osobitnú pozornosť bude venovať relevantným argumentom odvolateľky v podanom odvolaní, s ktorými sa komplexne vysporiada.

21. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ca/20/2020 z 03. februára 2025 dovolací súd zrušil ako rozhodnutie súvisiace. Výdanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudkov súdov nižších inštalácií uznesenie o výške náhrady trov prvoinštalčného a odvolacieho konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 549/2015, sp. zn. 2Cdo/173/2008, 2Cdo/267/2008, 1MCdo/14/2010, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012, 4Cdo/52/2014 a 2MOBdoV/4/2012).

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštalácie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec dovolaciemu súdu alebo súdu prvej inštalácie na ďalšie konanie,

rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.